

'Peper'

De eerste vaart
op een kajuitzeiljacht

Nynke en Nienke II AK

© 2016 J. van Reekum
Uitgegeven in eigen beheer.

Inhoud

1. De kennismaking	1
2. Buiten slapen	4
3. Een nieuwe dageraad!	9
4. Verliefd op een boot	14
5. Binnengaats	18
6. Epiloog	23
Post epiloog	29

1. De kennismaking

Als man veronderstel ik dat alle mannen hun 'eerste keren' kunnen herinneren, omdat ik dat ook doe. Mijn eerste keer zeilen in een 'Pluis' met een buurjongetje, mijn eerste zeillessen in een 'Sharpie' en voor het eerst omslaan in onze 'Schakel' en achter de masttrimblokjes aanzwemmen. Het staat me helder voor de geest.

Vrouwen, hebben jullie dat ook? Of is dit iets typisch mannelijks en passen de herinneringen aan de 'eerste keren' in het 'haantjes' gedrag? Aan de andere kant, de Beatles zongen ooit:

“I
once had a girl
or should I say
she once had me”

en 'haantjes gedrag' is kennelijk ook vrouwen niet vreemd.

Bij de 'eerste keren' hoort ook de eerste vaart met een kajuitzeilboot. Het is inmiddels ruim 42 jaar geleden, dus mag het worden verteld...

In 'De Oude Stoep' heb ik een grietje opgedoken. Ik heb haar netjes een biertje gegeven en een tijdje met haar staan praten bij de bowlingbanen, nou ja praten, het is meer schreeuwen. Ze komt uit Groningen, “daht kun je wel hoor'n, jaeh.” Nu kom ik van de Veluwe, een gebied waar een andere variant van het Saksisch wordt gesproken, dus het gaat redelijk met de communicatie. In de gevallen dat ik haar niet goed kan verstaan, buig ik me naar haar toe met “Wat zeg je?”

Ze ruikt gelukkig niet naar sigaretten, want daar heb ik de pest aan. Ze ruikt lekker, al weet ik niet waarnaar. Ik vind haar niet 'bloedmooi' zoals Grace Slick, maar ze heeft wel dezelfde haarkleur, haarlengte en krullen én dezelfde blauwe ogen. Ze heeft zwarte oog make-up op een iets ronder gezicht dan Grace Slick (op Woodstock in '69). Ik vergelijk alle meisjes en vrouwen met Grace Slick van Jefferson Airplane want ik ben helemaal 'verkikkerd' op Grace.

Haar tepelhoven 'bollen' haar T-shirt iets op, ze draagt kennelijk een naadloze bh. Tijdens een herhaling in de communicatie buigt ze zich voorover en ik zie door de V hals van haar T-shirt dat ze helemaal geen bh draagt. Ik moet nu nodig de pasvorm van mijn broek aanpassen, want die zit opeens niet goed meer! Ze is 18 zegt ze (moet ik dat weten?) en ze komt onverwacht, maar niet onaangenaam, dicht bij me staan. Ze draait zich om, buigt iets voorover om haar bierglas even op het biljart te zetten en duwt tegelijkertijd haar strakke billen in een spijkerbroek naar achteren in mijn kruis. Ik plof bijna!

Een ober komt achter mij langs met een blad met volle bierglazen en ik wissel mijn lege glas voor een volle en een streepje op mijn kaart. Achter de ober strompelt een gast die echt ladderrat is en hij lijkt op haar af te lopen. Hij is een kop groter dan ik ben (maar dat zijn er wel meer) en een met acne gedoteerd gezicht verraadt dat hij waarschijnlijk net de minimum leeftijd heeft om 'De Oude Stoep' in te mogen of dat hij dat heeft gefaket. Hij struikelt nogmaals en veegt, zoekend naar evenwicht, haar bierglas van het biljart. Ze schreeuwt in het Gronings een woord met een 'ei' erin naar hem (dus niet met een 'ij', want dat zou als 'ie' moeten klinken) gevolgd door nog veel meer Gronings, maar dat kan ik in de herrie niet verstaan en dat lijkt me ook niet echt nodig. Ik verwacht dat ze iets van 'eikel' heeft geschreeuwd en de rest zal ook niet veel goeds zijn geweest. Ze wil hem achterna lopen, maar ik leg een hand op haar schouder en houd haar tegen, de avond is te veelbelovend begonnen om te laten bederven door een gevallen glas bier. Ik geef haar het net verkregen volle glas bier in de hand en zeg

“laat maar, niet doen!”

in haar oor. Ze draait zich weer naar mij toe en zegt

“dank je”

met een glimlach waar ik van smelt en ik verdrink in haar blauwe ogen en krijg een kusje op mijn mond...

Mijn maat, met wie ik op 'Stortemelk' kampeer, is inmiddels ook gearriveerd. Hij heeft naar mij gezocht en ziet nu van een afstandje wat er gebeurt en trekt een vragend gezicht. Buiten haar blikveld steek ik een duim omhoog en maak

daarna een 'ga weg' gebaar. Hij grijnst van oor tot oor, maakt naast zijn gezicht met zijn hand het gebaar van 'lekker' en verdwijnt. Hij snapt dat ik vanavond wel eens niet 'thuis' zou kunnen komen. Mijn non verbale conversatie blijft voor haar onzichtbaar, maar het antwoord van mijn maat heeft ze wel opgevangen en ze heeft ook begrepen dat dit antwoord haar betrof. Ze komt weer tegen me aan staan en 'pseudo' boos vraagt ze:

“wat was dat?”

Kijkend in die 'blauwe poelen' kan ik zo gauw geen houdbare smoes verzinnen en vertel haar eerlijk dat wij op 'Stortemelk' staan.

“Oh”,

klinkt het teleurgesteld, maar die blauwe ogen glimmen zo en ze drukt zich zo mogelijk nog dichter tegen me aan, dat ik die teleurstelling niet geloof.

“Ik ben hier met mijn ouders en hun boot.” “We liggen in de haven”

zegt ze 'terloops'.

“Oh, gaaf zeg!”

Zo, mijn avond kan niet meer stuk. Een lekker stuk en ook nog met een boot!

“Wat voor een boot?”

“Een zeilboot, een tweemaster...”

Ze klinkt teleurgesteld en nu oprecht teleurgesteld. Het lijkt dat ze de verandering van onderwerp niet waardeert. Nu moet ik oppassen anders verknaal ik het voor mezelf en ik heb nu veel te verliezen.

“Je klinkt niet erg enthousiast, hou je niet van zeilen?”

“Jawel, maar als ik met mijn ouders ben, willen ze dat ik me rond twaalf uur meld!”

Dat vult meteen de planning van de rest van de avond in... Of voor twaalfven een kunstje in mijn tent, of na twaalfven een kunstje bij haar op de boot...

Voor twaalfven... iets te snel en daarom niet waarschijnlijk, na twaalfven op haar boot... nog onwaarschijnlijker. Ze trekt me mee naar de dansvloer... Ik ben net zo ritmisch als een granieten aanrecht, dansen is niet mijn ding en ik leg me er bij neer dat dit definitief de verkeerde kant uitgaat en dat ik een wilde nacht en varen op een zeiljacht wel op mijn buik kan schrijven.

Ik moet zien dat ik de schade beperk tot óf geen 'wilde nacht' en wel op die boot varen óf wel een 'wilde nacht' en de rest dan maar vergeten.

Ze trekt me over de dansvloer naar een plek achter de trap. Ze duwt zich tegen me aan en zoent me, dan steekt ze haar tong in mijn mond en we tongen. We staan wel een minuut of vijf te 'kopkluiven'. Dan staan we tegenover elkaar te hijgen om weer op adem te komen want we hebben onze adem lang ingehouden. Ze drukt me tegen de spil van de draaitrap en 'klimt' in me als een paaldanseres in een danspaal (al was dat toen nog helemaal niet zo bekend) en ik heb nog nooit zo graag voor paal gestaan. Het kan me niet lang genoeg duren. Ze drukt haar dijen in mijn taille en strekt zich, met haar ellebogen steunend op mijn schouders. Mijn neus haakt onder in de V hals van haar T-shirt en trekt deze een klein eindje naar beneden. Ze drukt mijn hoofd tegen haar borsten aan en ik voel duidelijk haar rechter borst tegen mijn van opwinding hete en rode linker wang. Die borst is lekker zacht en koel. Ik vraag me af of dit toch niet een 'kunstje voor twaalfen' gaat worden, want ze laat er geen gras over groeien.

2. Buiten slapen

Het loopt tegen half twaalf en ik kan een 'kunstje voor twaalfen' wel vergeten. We gaan naar boven en rekenen onze kaarten af. Ik doe een poging om heel ridderlijk haar kaart af te rekenen, maar dat weigert ze heel beslist.

“Ik kan zelf betaal'n, nait soezen!”

Ik doe wat die blauwe ogen me dwingen te doen: mond houden. Heimelijk komt me dat wel goed uit want het geld verdampt als water uit mijn portemonnee en op dit moment heb ik meer hormonen dan geld.

We lopen het trapje af en in de richting van haven. We lopen dicht tegen elkaar. Bij de eerste glop (steegje) trekt ze me naar rechts de glop in en gaat ze me 'vol op de bek'. Dat vind ik geen bezwaar en even later lopen we door de glop de dijk op.

Boven op de dijk ontvouwt zich op het wad het één na mooiste schouwspel dat ik ooit 'live' zag, het is bijna volle maan en hoog water. Van 'onder uit de maan'

komt over het water een zilveren band van maanlicht naar ons toe... Erg mooi, maar het mooiste wat ik ooit zag zijn haar blauwe ogen...

Ik hoor naast me een zucht omdat dit schouwspel indruk op haar maakt, maar niet voor lang en al snel voel ik haar mond weer op de mijne... Zo gaat het nog wel even duren voordat we bij de haven zijn. We lopen nog voor de coupure buitendijks de dijk af naar de patatkar 'Achterdiek' en het is er stervensdruk.

Er zit iemand op het bankje bij de kraam zonder veel enthousiasme een frikadel speciaal te eten. Het is die gast die haar bierglas van het biljart 'veegde'. Ik kijk naar hem en opeens word ik aan mijn arm weggetrokken en kruisen we de veerdam. In het midden staat ze stil en kijkt weer naar het maanlicht over het water. Ze kruipt weer dicht tegen me aan en haar hand 'kruipt' onder mijn polo tegen mijn rug omhoog. Ik krijg kippenvel als een vers aangeplant vak met helmgras. Ze merkt het en ze giechelt. Ze probeert het haar op mijn hoofd kennelijk ook omhoog te krijgen, maar dat lukt niet. Er komt wel iets anders omhoog, maar dat ziet verder niemand. Ik sla een arm om haar middel en laat mijn vingers onder haar T-shirt 'omhoogklimmen' tot ik boven de band van haar spijkerbroek haar huid heb bereikt. We lopen verder langs de dijk naar de haven.

Ter hoogte van 'De Wierschuur' stopt ze. Ik sta ook stil, ga voor haar staan en laat mijn andere hand onder haar T-shirt om haar middel glijden tot ik mijn handen achter haar rug kan inhaken. Ik trek haar tegen me aan en haak mijn handen weer los en streek langs haar wervelkolom omhoog tot haar schouderbladen. Dan laat ik mijn handen weer zakken tot haar billen. Ze is stil, zelfs geen gegiechel.

Ik zit te wachten op wat komen gaat en verwacht half om half dat zij er nu een eind aan maakt en dat het tot 'auf niemals wiedersehen' wordt... Ik laat mijn handen weer omhoog gaan tot de onderkant van haar schouderbladen en dan... steekt ze haar armen omhoog en draait ze zich bliksemssnel om en heb ik haar borsten in mijn handen!

Ik laat mijn handen zakken tot op haar buik en zeg:

“uh, sorry.”

Ze pakt mijn handen en legt ze terug op haar borsten en zegt:

“Nait loslaat'n”.

Ze rekt zich uit, pakt mij bij mijn haar en trekt mijn hoofd naar voren en draait haar en mijn hoofd zo, dat onze lippen elkaar raken. We kussen weer. Met beide handen streel ik zachtjes haar borsten en haar buik onder haar T-shirt...

Toch een 'kunstje voor twaalven'? Op het basalt van de dijk? Op de klei van de kwelder? Ik laat haar het initiatief want ik wil niets doen wat deze avond nog zou kunnen verpesten en ik heb eigenlijk al meer gekregen dan waar ik om vroeg. Ik ga over twee weken pas weer naar huis en zou nog een heel circus aan 'kunstjes' kunnen doen.

“Ik ben Nynke Iksma (X-ma), met 'n Griekse Y.”

(Ze heeft een typisch noordelijke achternaam eindigend op 'ma' en meer hoeven jullie niet te weten.) Verrek, we hebben zowat seks en we kennen elkaars namen niet eens.

“Ik heet Han...”

“Nou, dou bist anders nait zo heet!”

gevolgd door gegiechel. Uit haar woordspeling maak ik op dat ze wel in is voor een 'kunstje', maar ze heeft mijn mannelijke trots gekrenkt.

“Nou, fijn.”

zeg ik in haar oor en wil mijn handen onder haar T-shirt weghalen.

“Oh, dou hest heel lekker warme hand'n, nait loslaat'n!”

Het wordt onverbiddelijk twaalf uur en dan moet ze zich melden, dus we moeten wel voort. Met mijn arm om haar middel en zij met een arm op mijn schouder lopen we verder tot de haven. Daar verwacht ik dat ze afscheid zal nemen en ik heb het plan dat ik haar dan in het oog zal houden totdat ze de boot opgaat. Ik weet dan om welke boot het gaat en zal me dan morgen vroeg heel driest te melden om te varen. Dat gebeurt niet en op een gegeven moment staan we op de steiger bij de boot.

Het is een stalen boot, blauw met wit geverfd. De boot is langer dan 9 meter, maar zeker niet langer dan 11 meter. Er is een achterkajuit, een 'middenkuip' en een kajuit naar voren. In de kuip liggen een paar kettingen, die naar een klein soort 'kluisgat' in de kuipvloer lopen en daarin verdwijnen. De bezaan staat op de achterkajuit en het deurtje naar de achterkajuit zit net achter de

bevestiging van de mast. De hoofdmast staat een flink eind naar voren. Voor de lengte van het schip is de hoofdmast niet erg lang, maar zo te zien kan er toch behoorlijk wat zeil worden gezet, want ik zie een voorstag op een boegspriet en een kottersstag op 'de punt'. Het is een beetje een 'Breje Bertha' met wat ouderwetse lijnen en het lijkt niet echt een racemonster. Het moet echter wel een ruim scheepje zijn met een achterkajuit en een voorkajuit en voorin nog weer twee delen.

Een pets op mijn kont gevolgd door handen die over mijn rug wrijven en vervolgens links en rechts naar voren komen en mijn buik en borst strelen, maken een einde aan mijn observatie, dat wil zeggen ik kan me niet meer concentreren... Ze loopt langs me heen en stapt aan boord. Ik moet de neiging achter haar aan te lopen en ook aan boord te gaan onderdrukken. Door het kajuitdeurtje meldt ze zich bij haar ouders en er is een kort gesprek dat te Gronings en te zacht is om voor mij verstaanbaar te zijn.

Ze stapt weer de steiger op, 'klimt' zowat in me en er volgt weer een uitgebreide zoenpartij. Ik zeg haar dat ik wel heel graag een eind met hun boot mee zou varen en dat ik me morgen zal melden.

“Mor'na'mnd in de Stoep”

zegt ze me. Ze gaat het deurtje van de achterkajuit in. Er gaat een lampje aan en de gordijntjes gaan dicht, ik krijg geen kans om nog eens naar al het lekkers te gluren...

Ik ga nog even onderaan op de dijk zitten... als elke avond gaat worden zoals vanavond, dan ben ik vroeg versleten, maar ga ik met een grijns op mijn gezicht op jonge leeftijd dood, zoveel is wel duidelijk.

Ik sta op om naar 'Stortemelk' te lopen en er komt iemand aangelopen. Nou ja lopen... aangestrompeld. Het is weer die zatlap uit de Stoep die ik later een frikadel speciaal zag eten bij de patatkar. Met dronkenmanlef loopt hij de dijk af naar de steiger. Hij dondert bijna om en ik vang hem op. Hij lispelt:

“Bezankt”

“Waar moet je heen?”

“Noar dzie boot”

“Welke?”

“Dzie blllauw-witte.”

Huh, wat moet hij op de boot van Nynke? Dat mag hij eerst even uitleggen. Niet dat ik jaloers ben of zo, hij maakt geen kip klaar al krijgt hij de veren erbij cadeau, zo dronken is hij.

“Ik zloap doar...”

“Wie ben je dan?”

“Meint Iksma” “Ikz heb zje wel gezien mei me zuzz in de Ztoep, hoor.”

Krijg nou de hik, het is haar broer en die 'ei' die ze riep was niet van 'eikel' maar van Meint.

Ik help hem aan boord, want als hij tussen wal en schip valt, verzuipt hij subiet. Hij gaat de achterkajuit in. Als ik nou achter hem aan ga en dan toch 'een kunstje'... Het is verleidelijk, maar ik doe het niet. Er komen vast meer kansen.

Ik loop terug om de haven heen en neem de weg naar de oude Noordoost batterij om daar via het schelpenpad linksaf naar de camping te lopen. Langs het hek lopend kom ik aan 'de Bolder' en loop naar het jongerenkamp, naar mijn tent.

Ik rits de voortent open en weer dicht, vervolgens de slaaptent open en zie in het licht van de maan een waaier van blonde haren op het kussen van mijn luchtbed liggen. In het centrum van die waaier ligt een meisjeshoofd. Naar links zie ik het hoofd van mijn maat en hij reageert slaperig

“oh, ben jij het...”

en slaapt weer verder. Nou hij heeft zijn kunstje wel gehad vanavond. Zal ik haar nu eruit zetten of laat ik haar gewoon liggen en ga ik terug naar Nynke en haar broer Meint in de achterkajuit. Nee, te riskant!

Ik pak mijn lange Afghaanse herdersjas uit de voortent, kennen jullie die dingen? Zo'n binnenstebuiten gekeerd dood schaap met houtje-touwtje sluiting en van die borduursels langs de randen. Die jas is voor mij zoiets als

een tweede tent, in bepaalde gevallen is het handig om hem bij je te hebben. Hij is uit 1968 en inmiddels hopeloos uit de mode, maar dat boeit me niets!

Ik loop de camping af in de richting van het voetbalveld. Langs de weg staan Japanse bottelrozen en als ik iets verder het bos in loop vind ik wel een plekje om in mijn Afghaanse herdersjas te slapen. Je moet wel meer dan 20 meter van de weg gaan liggen, anders heb je kans dat je in iemands 'hoge nood' gaat liggen en dat is niet echt fris. Morgen is er weer een dag!

3. Een nieuwe dageraad!

Om vijf uur schijnen de eerste zonnestralen door de kruinen van de dennenbomen in mijn gezicht en maken me wakker. Ik heb een 'odol' (ontzettend dikke ochtend lul) van een volle blaas en sta op om ergens tegen een boom te gaan pissen. Ik vraag me af of ik weer zal gaan liggen of dat ik zal opstaan...

“You have seen the heavy groups,
Now you will see morning maniac music.
Believe me, yeah. It’s a new dawn!...”

(Grace Slick bij het eerste optreden van Jefferson Airplane op een nieuwe dag op Woodstock).

Het wordt opstaan en ik loop terug naar de camping. Het is nog doodstil op de camping, alleen een paar zilvermeeuwen zijn luid krijsend aan het ruziemaken bij de afvalcontainers. Ik loop naar mijn tent om een frisse onderbroek, een frisse polo, een handdoek en mijn toilettas mee te nemen en te gaan douchen. Mijn maat en die 'blonde stoot' slapen kennelijk nog. Ik doe zachtjes om ze niet te storen. Mijn maat is zeilinstructeur en zal beslist mee willen varen, maar ik kan hem er nu even niet bij hebben en bovendien zal hij zich echt niet vervelen vandaag. In de plastic krat met etenswaar ligt een komkommer en een pak yoghurt van een halve liter. Dat wordt mijn ontbijt, de koffie moet ik er maar bij denken. Op weg naar het toiletgebouw met de douches eet ik de

komkommer op, ondertussen denkend aan een passage uit een boek over soldaten in de tweede wereldoorlog die na een gevechtsactie op verlof gaan: 'Ze komen terug van de gevechtlijn, zitten net zo vol zaad als een komkommer en gaan dan uit in het dorp...' (ik meen uit 'Gezwoeren Kameraden' van Leon Uris)

Ik vind de analogie met mijn situatie vermakelijk en grijnzend stap ik het toiletgebouw in. Ik ga me scheren en douchen. Onder de douche houd ik eerst mijn polo en onderbroek aan, was ze dan mee met de zeep en de shampoo om ze daarna onder de straal warm water goed uit te spoelen. Ik hang ze aan de haak in de douche, zeep mezelf weer in en spoel mezelf af. Ik denk aan gisteravond en krijg een erectie bij die gedachte en ik maak meteen 'de kleine jongen' schoon voor 'komende gebeurtenissen'. Dan zet ik de douche uit, wring mijn onderbroek en polo zo droog als mogelijk en ga me afdrogen en aankleden.

Nadat ik de yoghurt heb opgedronken, poets ik mijn tanden. Het is nog voor zevenen en ik denk niet dat er voor negenen ook maar iets gebeurt aan de haven. Ik loop terug naar mijn tent en hang mijn natte onderbroek, polo en handdoek aan een scheerlijn te drogen. De Bolder is nog niet open, dus nog even geen koffie. Ik hang nog een paar minuten rond op het terras van de Bolder en besluit dat ik mijn tijd beter kan besteden aan 'verkenning' van de situatie aan de haven. Op weg! Het is nog niet warm in de zon, dus ik neem mijn Afghaanse herdersjas mee. Zou het gaan regenen, dan is deze daar ook goed voor.

Ik loop de Kampweg af naar de haven en bij de wierschuur steek ik over naar de waddendijk. De waddendijk volgend kom ik aan de haven. Behalve het gieren van de wind in de stagen en het ge'ting-ting' van vallen tegen de masten in de wind is er niets te horen en het dobberen van de boten is de enige waarneembare beweging. Ik loop naar het plekje waar ik gisteravond de 'evaluatie van de dag' deed en ga op mijn 'dode schaap' zitten en kijk naar de boot. In de wind op de dijk is het fris en het 'dode schaap' moet toch maar de

oorspronkelijke functie terugkrijgen. Ik trek de jas aan en blijf zitten kijken tot er wat gebeurt.

Om half acht gebeurt er wat. De achterkajuit gaat open, Meint komt naar buiten, loopt in de kuip naar het trapje om op de steiger te klimmen, kruipt op de steiger en gaat aan de andere kant van de steiger 'over z'n nek' in het water. Het is net eb geweest en zijn kots waait onder de steiger door tegen de steigerpalen en de boot aan. Gelukkig niet in de kuip. Hij is te ziek om te denken en de zoi een beetje op te ruimen.

Door het deurtje van de voorkajuit wordt een puts in de kuip gegooid. Vader en moeder Iksma zijn wakker! Meint is inmiddels verdwenen in de achterkajuit. De puts rolt nog wat heen en weer in de kuip, maar het blijft verder stil in de boot.

Ik loop van mijn plek de steiger op en daal het laddertje naar de boot af. De wind waait de geur van zure kots in mijn neus en ik moet moeite doen om niet te kokhalzen. Het lijntje van de puts ligt over de reling en ik kan de puts net van de boot ophalen. Ik vul de puts en spoel de kots van de boot en de steigerpalen af. Na wat spoelen drijft de kots nu in de haven en in het heldere water zie ik vissen de stukjes uit de kots opeten. Gatver, ik moet kokhalzen, maar het gaat voorbij. De wind waait de rest van de zure lucht weg. Ik neem de puts mee naar boven want als ik het ding weer in de kuip gooi alarmeer ik wellicht vader en moeder Iksma. De puts vormt een mooi krukje om op de dijk te zitten. In m'n gedachten hoor ik Otis Redding:

“Sitting on the dock of the bay,
watching the tide roll away”

Om kwart over acht gaat de deur van de kajuit weer open en vader Iksma komt naar buiten. Hij kijkt me recht aan en wenkt me aan boord te komen. Dat was niet het plan en ik wilde me door Nynke laten introduceren. Ik kan geen kant meer op en met 'lood in de schoenen' ga ik met de puts van de dijk de steiger op en daal ik nog een klein eindje af naar de boot. Ik laat de puts in de kuip

zakken en kijk hem aan. Ik steek mijn hand uit en hij knijpt mijn hand zowat fijn. Ik stel me voor en hij zegt:

“Iksma.” “Gaot zitt'n mien jongh.”

Het is net niet dreigend, maar wel met 'noordelijke gereserveerdheid'.

“Kovje mei kouk?”

Ik heb veel zin in koffie en zeg:

“Ja, graag.”

“Hou wolst dei kovje?”

“Met suiker en melk graag, zo duur mogelijk.”

Dat was stom! Ik weet helemaal niet of hij zo'n toevoeging kan waarderen. Hij lacht hard en zegt:

“Jai denkt zeker dat alle Grunningers zuunige erwt'ntellers zun!”

Hij is overgegaan naar een minder dialectische vorm en ik kom 'goed weg'. Hij geeft de bestelling 'door aan de kajuit' en even later komt moeder Iksma de koffie aangeven. Ik geef haar ook een hand en stel me voor. Nynke lijkt op haar moeder! Die heeft alleen korter en een veel lichtere kleur haar dan Nynke en haar ogen zijn grijsblauw.

Vader Iksma zegt:

“Meint had zien eig'n zoot moet'n opruim'n, niet jij!” “Als hij gister'n in het water was gesodemierd, was dat ook een goude les veur 'm gewees!” “Jij heb gister'n ook Nynke thoes 'ebrach niet?”

Ze hebben alles gezien en ontkennen heeft geen zin. Het is goed dat ik gisteren niet de achterkajuit ben binnen geslopen om daar een 'kunstje' te doen, dan had ik het verknald. Moeder Iksma komt ook met thee en boterhammen in de kuip naast me zitten. Ze spreekt veel minder dialectisch dan hij en ik krijg een hand op mijn arm gelegd en ze zegt:

“Dat is fijn van je, je bent een goeie vent... en ook fijn dat je Meint hebt geholpen. Wil je ontbijten?”

Ik zeg dat ik al heb ontbeten, maar omdat het in bijna elke cultuur onbeleefd is aangeboden eten te weigeren, vraag ik nog om een stuk koek en een tweede koffie.

“Zo duur mogelijk!”

roept vader Iksma lachend er achteraan. Nynke heeft dat extroverte beslist van haar vader.

“Noe heb 'k een atelier veur leer'n jassen en mei dat ding maak ie bai mien geen indruk!”

zegt hij en wijst op mijn Afghaanse herdersjas.

“Wol ie geen ander?”

Ik zeg hem dat deze oude jas ook sentimentele waarde heeft en dat ik er niet vanaf wil al is het ding oud en vies.

“As je noar schaopenstront wil stink'n moj't ook zelf moar weet'n”

zegt hij lachend. Het ijs tussen ons is gebroken.

Ik vraag naar de boot. Moeder Iksma rolt haar ogen omhoog in een soort wanhoop over de komende conversatie.

“Het is een Nienke II AK.”

Ik trek mijn wenkbrauwen op...

“Nee, geen Nynke II AK, doar is er moar éne van en die heeft ook niet zo'n grote AK!”

Hij lacht zo hard dat de hele steiger het kan horen. Hij gaat verder,

“Dit is een Nienke II met 'ie' en niet met een 'y' en AK betekent 'achterkajuit'.”

De Nienke is iets minder dan 10 meter lang en bijna 2.80 breed. Dat is smaller dan ik op het eerste gezicht dacht. Ze steekt maar 80cm en dat is weinig, maar heel mooi voor op het Wad.

“Dan zal ze ook wel flink verlijeren, zeker bij halve wind”

merk ik op.

“Moar nait zoveel as Meint gister'n!”

en er volgt weer een bulderende lach. Er is een 40pk diesel aan boord, zo, dat is meer vermogen dan mijn oude 34pk Kever. De Nienke heeft een 'dooskiel' met beton als ballast. Vader Iksma haalt een multomap uit de kajuit met foto's en tekeningen van de Nienke II en maakt het zo veel inzichtelijker hoe het scheepje is ingericht en gebouwd. De kettingen in de kuip zie ik echter nergens in de map staan en ik vraag hem ernaar.

“Noe, ie zeg al dat ze wol zal verlijer'n, moar met die kettings (hij gebruikt het sterke Saksisch meervoud) kan ik een zwaard laten zakk'n en ophaal'n.”
Dat is natuurlijk mooi bij een halve winds rak in diep water. Na Nynke heeft nu ook Nienke II mijn hart gestolen. Wat een praktisch en stoer schip is ze.

In de deuropening van de achterkajuit verschijnt een 'warhoofd' met krullen en van die diepblauwe ogen. Het is Nynke.

“Moi”

zegt ze. Ze heeft een dun, kort nachthemd aan en dat laat weinig te raden over van wat daar onder zit. Ze heeft geen make-up op en onder dat korte nachthemd steken de mooiste benen uit die ik ooit zag! Ik ben 'flabbergasted' zoals de Engelsen dat zeggen, maar de Duitse uitdrukking 'mir bleibt die Spucke weg' doet meer recht aan wat er met mij gebeurt.

4. Verliefd op een boot

Nynke is een natuurlijke schoonheid en make-up maakt haar niet mooier. De paar sproeten in haar gezicht geven nog meer levendigheid aan haar extroverte wezen. Ze heeft het perfect geboetseerde figuur met prachtige benen. Als ik haar zo was tegengekomen had ik haar nooit durven aanspreken, ze is intimiderend mooi! Poef en Grace Slick is niet langer de standaard om de vrouwelijke schoonheid aan af te meten. Nynke, zelfs met haar 'just out of bed' look, verslaat haar met een ronde voorsprong.

“Wat vind je van onze Nynke 1?”

vraagt haar vader... Het duurt even voor ik dat ene woord langs de brok in mijn keel en uit mijn droge mond kan krijgen:

“mooi”

klinkt het schor. Hij lacht en dit keer krijg ik de indruk dat hij me uitlacht.

Nynke lijkt een beetje knorrig. Ik mis die sprankelende ogen, die bijna ondeugende oogopslag en ik mis ook dat prachtige lijf tegen me aan. Ze schuift achter de kuptafel tegen haar vader aan en komt tegenover mij te zitten. In

voor mij niet meer te volgen Gronings dialect volgt een gesprek dat bijna ruzie lijkt te zijn. Ik kijk een beetje verloren naar moeder, die niet aan het gesprek deelneemt... Ze glimlacht en zegt:

“Ik ben Friezin en het heeft mij ook even geduurd voordat ik het kon verstaan.”

“Laat ze maar, het komt wel goed.”

Ik denk opeens terug aan gisteravond toen ik Nynke woorden van gelijke strekking toesprak nadat Meint haar bierglas van het biljart stootte. Ineens keert Nynke zich naar mij en zegt hard:

“Jij ook, ik zei toch dat we vanavond elkaar weer in de Stoep zouden zien!”

Haar ogen schieten vuur. Noorderlingen geen temperament? Echt wel! Ik ben onder de indruk, maar vind haar reactie overdreven en reageer met:

“Nou, ik kon gewoon niet zo lang wachten om je weer te zien...”

op dezelfde toon als 'Petje Pitamientje' zei: “Stom hè, ik vind het gewoon lekker!” Daar schuilt wel een kern van waarheid in. Vader Iksma buldert van het lachen, nu lacht hij Nynke uit! Waarschijnlijk omdat er iets wordt tegengesproken wat zij in hun woordenwisseling heeft beweerd. Dat steekt me... ben ik verliefd aan het worden?

Haar moeder zet haar boterhammen en thee voor. Ze is stil en eet zwijgend haar brood en drinkt haar thee. Ik moet nu niks zeggen, want anders krijg ik de wind van voren. Naast haar vader, tegenover mij aan de kuptafel, zitten twee 'mokken', één met twee oren en de mooiste blauwe ogen die je maar kunt voorstellen, de ander met een oor eraan en thee erin. Ik schuif mijn voeten naar voren tot ik achter haar hielen ben gekomen. Dan haal ik mijn voeten weer naar me toe en trek haar voeten mee. Met mijn onderbenen wrijf ik langs haar onderbenen en we zijn aan het 'voetje vrijen'. Ze kijkt met die blauwe ogen naar mij op. Daar kan ik echt niet tegen en ik smelt ter plekke... Er komt een glimlach op haar gezicht die al snel ondeugend wordt, echt gaat stralen en dan staat ze op en gaat bij mij op schoot zitten.

Ik krijg een tikje op mijn rechter arm. Het is moeders en als ik haar aankijk krijg ik een knipoog en kijkt ze me aan van: 'goed gedaan jochie'! Nynke leunt tegen mij aan en ze ruikt naar 'slaap', 'vrouw' en verschaalde rook en bier uit de

Stoep. Dat laatste kan ook van Meint komen die nog in de achterkajuit slaapt. Ze voelt lekker zacht aan. Ze kust me en ik vind het een beetje gênant om hier in het bijzijn van haar ouders te gaan tongen, maar de aandrang is groot!

Meint komt uit de 'catacomben' en heeft een kater die wel in een circus kan optreden, zo groot. Hij heeft ook een kegel die in grootte kan wedijveren met z'n kater. Het eerste wat z'n vader doet is hem de puts toegooien. Nynke glipt langs hem heen de achterkajuit in om kleren, toiletta's en een handdoek te pakken. Ze duikt weer op met een vies gezicht van de stank, klimt de steiger op en loopt over de dijk naar het toiletgebouw. Zouden we met z'n tweeën zijn geweest, dan zouden we de douche hebben uitgewoond, maar nu blijf ik bijna kwijlend achter.

Meint gaat naast z'n vader zitten en die kijkt hem afkeurend toe. Hij krijgt op zijn donder omdat hij teveel heeft gedronken. Ik versta het niet maar *c'est le ton qui fait la musique*. Zijn moeder sust het een beetje en zegt hem dat hij veel geluk heeft gehad dat ik met Nynke ben meegelopen en hem aan boord heb geholpen. Bij mij valt een kwartje (die hadden we toen nog). Nynke is de oogappel van haar vader, ze heeft ook dat extraverte van haar vader en is een beetje zijn soul mate. Meint is de oogappel van zijn moeder, ze hebben beide het kalme introverte wat anderen soms sloom noemen en zij zijn ook soul mates. Ik vraag Meint of hij wel 16 is, anders zou hij in de problemen kunnen komen in de Stoep. Zijn vader antwoordt voor hem:

“Ja, dat is hij vorige maand geword'n, maar het verstand moet nog koom'n.”
Ik heb het een beetje met hem te doen, we hebben allemaal wel eens in de situatie gezeten dat de drank de ratio overwon, toch?

Over de dijk vanuit het toiletgebouw komt een figuurtje aanlopen in een helderblauwe hotpants en een blauwe bikini top. Het is Nynke. Die bikinitop lijkt van een soort strik te zijn gemaakt. Een groot model vlinderdas. Die vlinderdas lijkt er maar zo los voor te hangen en elke vent zou gaan zitten wachten tot de wind die strik opwaait om de heerlijkheden erachter te bewonderen. Ik krijg weer een brok in mijn keel en een droge mond. Waren in

haar nachthemd er nog dingen die aan het oog onttrokken werden, dan is dat nu niet meer en wat nu te zien is, is zo mooi, dat het niet van deze wereld is. Ze loopt 'smal spoor' en zet haar voeten precies voor elkaar. Daardoor heupwiegert ze iets meer dan normaal en dat is enorm sexy. Moeder Iksma stoot me aan en zegt zachtjes in mijn oor:

“mond dicht.”

Verdraaid, ze weet wat er gaande is. Zou het echt zo zijn dat ik met mijn mond half open zit te kijken naar de rentree van Nynke? Andermaal ben ik sprakeloos... Dit is 'poetry in motion'. Ze draait zich om en gaat achterwaarts, met haar billen naar ons gekeerd, de treden van het laddertje af om aan boord te komen... Haar 'AK' heeft meer aantrekkingskracht op mij dan een vuurtoren op motten. Vader Iksma weet ook wel waar Abraham de mosterd haalt en zegt hardop:

“ik vind de Nynke I AK toch mooier dan de Nienke II AK en dat zit hem voornamelijk in de AK...”

gevolgd door weer een luid lachen. Ze weet dat ze er 'lekker' uitziet en komt weer op mijn schoot zitten en zegt:

“en, wat vindt je?”

Mijn stem stukt en als ik de controle weer heb teruggevonden, herinner ik me het grootste compliment dat een Groninger kan maken en zeg:

“Nait slecht.”

Iedereen schiet in de lach, zelfs Meint. Hij houdt zijn hoofd tussen zijn handen om het barsten van de hoofdpijn te voorkomen.

Vader Iksma zegt:

“zo dus jij wilt wel een eindje vaar'n.”

Er zijn een hele hoop andere dingen die ik nu zou willen doen, maar dan krijg ik vast gedonder.

“Ja, leuk!” “Waarheen?”

Mij lijkt een stukje Noordzee heel leuk en een rondje 'Richel' zou zelfs 'best of both worlds' geven! Het gezicht van moeder Iksma betreft... Ze wil niet graag over de Noordzee varen, want dat schommelt zo. Ik ben verbaasd, een kiel met

een paar ton aan beton en dan nog schommelen?

“Naar het Franse Gaatje over het wad en dan terug? Met overtiden? Dan schommelt de boot niet”,
stel ik voor.

Dit is natuurlijk een uiterst tam en onavontuurlijk tochtje, maar ik wil Nynke's moeder niet tegen haar zin de zee op hebben, dat heeft ze niet verdiend. Het is duidelijk dat vader Iksma dit ook niets vindt, maar ook hij wil de harmonie bewaren. Ik zeg dat ik nog nooit op zo'n grote zeilboot heb gevaren en dat ik nog moet leren en dus ook niet meteen 'voor de leeuwen' geworpen wil worden. Plagerig fluistert Nynke in mijn oor:

“je bent allang door mij opgevreet'n.”

Hardop antwoord ik haar:

“zo meteen begin ik aan jou.”

en daar is dat giecheltje van gisteravond weer. De hele club kijkt naar ons...

“Nynke, laat jij hem eens zien waar de schoten doormoeten en hoe dat werkt. Meint, jij doet de landvasten en Afke, jij hoeft niets te doen.”

Moeders heet dus Afke! Een veel 'Frieschere' naam is bijna niet voorstelbaar.

“Oh, Han, ik ben Berend.”

Een veel Grunniger naam dan dat is ook niet voorstelbaar, ik wil nog aanvullen met 'Botje' maar kan me net inhouden. Die bijdehandigheidjes van mij kunnen wel eens slecht vallen.

In de wind is het nog iets te fris voor Nynke en ze trekt een windjack aan.

Jammer... Vader Berend start de motor en laat Meint de trossen en springen los gooien. We varen de haven uit...

5. Binnengaats

Buiten de haven steken we over naar het wad in de richting van een stel prikken. Het is bijna hoog water en er zijn geen droge banken te zien. Berend staat aan het stuurwiel en de zeilhuik is van de bezaangiek af.

“Kunnen we het bezaanzeil hijsen?”

“Ja, doe die maar als eerste.”

De schoot maken Nynke en ik aan de bezaangiek vast en dan hijs ik met de val het zeil omhoog. Nynke komt me 'helpen'. Ze pakt van alles vast (van mij), behalve de val. Onder aan de bezaanmast zit een voetlier die werkt zoals een 'kickstarter' op een motor. Je moet alleen het pedaal naar buiten draaien. Nynke bukt om dat te doen en ik kan die gespannen billen niet onberoerd laten en knijp er zachtjes in. Ze laat het gewoon toe, maar ik krijg snel mijn trekken thuis als ze me in mijn kruis grijpt en net niet echt knijpt.

“Kan ik ook, hoor...”

Ze kan het, maar doet het gelukkig niet. We trekken de schoot zo aan dat de wind de boot gaat aandrijven met de motor mee.

Daarna doen we het grootzeil. Dat is een stuk zwaarder. Vader Berend stuurt de boot in de wind en het zeil gaat op de lier als een speer omhoog. Hij kan in de kuip zelf het grootzeil met de grootschoot trimmen en de motor loopt alleen nog maar om het 'draaien'.

Daarna de kotterstag fok. We varen te hoog om het ding fatsoenlijk te laten bollen en het blijft voorlopig maar even klapperen...

Daarna de voorstag fok. Die is niet zo groot maar met een lang onderlijk en klappert als een dolle om Nynke heen.

“Kom me eens helpen!”

hoor ik vanuit het zeil en ik ga snel naar haar toe. Ze wikkelt ons in het zeil en buiten het zicht van iedereen staan we te zoenen. Ze had helemaal geen hulp nodig! We klikken de schoten eraan en de voeren deze naar de kuip.

Het is inmiddels bijna hoog water en bijna het hele wad is voor ons bevaarbaar want het is springvloed en met: ‘Harlingen: één meter verhoging’ (één meter verhoging boven het normale hoog water niveau). Vader Berend laat de boot iets afvallen en de wind bolt de zeilen en Nynke trimt meteen de schoten zodat de zeilen net niet killen in het voorlijk. Dat heeft ze vaker gedaan. Het is bijna erotisch om te zien hoe ze met overtuiging de zeilen trimt. Wat een meid is dat! Ze is echt 'voor dag en nacht'.

We hebben ruim een uur om te varen zonder ons iets aan te hoeven trekken van ondieptes. De motor wordt gestopt. Op een halwinds rak stuiven en

buizen we een uur over de waardgronden om dan terug te varen in de richting van de geulen bij het Franse Gaatje. Het gaat allemaal heel snel en als we bij het Franse Gaatje zijn is de eb net begonnen. We zouden met een bakstags wind via de geulen zo weer terug de haven kunnen invaren.

Dat doen we niet, we gaan voor anker en gaan vertuid liggen met een klein anker aan het hek zodat we niet al teveel gieren. De zeilen worden gestreken op het achterste zeil na. Dit maakt van de boot een soort windvaan en zo giert de boot nog minder en is tevens minder afhankelijk van de stroming.

Moeder Afke maakt een lunch met 'uitsmijter' en kippensoep. De ankerbal gaat omhoog en we zitten met z'n vijven in de kuip te eten. Meint is weer een beetje onder de levenden en zit op de puts leunend tegen de achterkajuit met zijn bord op zijn knieën.

Nynke heeft in de beschutting van de kuip haar windjack uitgetrokken en zit in haar hotpants en bikinitop tegenover me. Ik krijg wel honger, maar geen zin in eten.

Nu is het mijn kans om te plagen en ik zeg:

“Kijk je uit dat je niet op je shirt knoeit!”

Twee twinkelende blauwe ogen kijken naar mij en ze reageert met:

“Dan kom jij het er zeker aflikken.”

Daar had ik niet op gerekend. 0-1 voor Nynke. Moeder Afke, rechts van mij, zegt:

“Han, wie kaatst moet de bal verwachten.”

Zij krijgt van mij op dat moment de bijnaam 'Afke de Wijze'. Vader Berend zit stil te lachen, zijn schouders schokken en in zijn ogen zie ik dat hij wat trots is op zijn ad rem zijnde dochter.

Dan doet Nynke iets wat ik niet verwacht en waarmee ze de plagerij in haar voordeel brengt. Ze druppelt een deel van de dooier in haar decolleté, staat op en buigt zich voorover over de kuintafel naar mij toe en zegt:

“Nou... schoonmaak'n en nait met 'n servet!”

Ik krijg nu echt een kop als een boei (en dan niet zo'n groene, maar zo'n rode!).

Als ik het niet doe, ben ik een slechte verliezer en als ik het wel doe heb ik

'lekker' verloren. Vader Berend buldert van de lach op de achtergrond, maar als ik opsta, me voorover buig en het eigeel tussen borsten van zijn dochter Nynke oplik, verstomt zijn lachen en nu schatert moeder Afke het uit! Toegegeven, ik sta hopeloos voor gek, maar wel met genoeg. Moeder Afke vraagt:

"Is het lekker, Han?"

"Ja"

zegt Nynke en ik hoop dat ze dit meent. Ik zie kans iets van mijn verlies goed te maken en zeg pseudoverontwaardigd tegen Nynke:

"Ze vroeg het aan mij hoor! Maar als jij het ook lekker vindt, is dat ook goed" en zowaar... Nynke is stil. De gelijkmaker, 1-1.

Moeder Afke proest het nu uit en knoeit met de kippensoep in de hals van haar truitje... Het is tijd voor mijn apotheose en een mogelijkheid de strijd definitief in mijn voordeel te beslissen.

"Moet ik dat ook oplikken?"

vraag ik moeder Afke. Ze bloost. 2-1 voor mij, game, set and match.

Vader Berend en Meint zitten nu echt te bulderen van het lachen en bij Berend rollen de tranen over zijn wangen.

Na de lunch bekijk ik met Nynke de boot. Eigenlijk bekijk ik Nynke en ook af en toe de boot. De boot heeft best brede gangboorden, maar we lopen toch heel dicht tegen elkaar aan. Het is mooi weer met net een aardig briesje. Het is genoeg om het niet benauwd te laten zijn. Op de voorplecht stoppen we en ze kruipt dicht tegen me aan voor wat luwte. Om me heen kijkend zie ik het gezicht van 'Afke de Wijze' net boven de kajuit uitkomen en ze glimlacht me toe. Nynkes moeder mag dan niet zo extrovert zijn, het is wel een leuk mens! Helemaal niet erg om als schoonmoeder te hebben. Ik loop nu wel erg op de zaken vooruit.

Meint heeft corvee omdat hij dronken aan boord is gekomen en moet de afwas doen. Dat is een smoesje natuurlijk, maar hij schikt zich erin zonder mopperen.

Af en toe stoot de boot tegen de bodem. Het water zakt en als we hier niet de hele nacht willen blijven liggen (ik zou daar geen bezwaar tegen hebben.)

moeten we de geul gaan opzoeken. Het anker achter wordt ingehaald en met de wind in het achterste zeil zwaait de boot de diepere geul in.

“As we noe goan bunt we op taid binn’n”

zegt vader Berend en vaart op de motor en zeil het voorste anker uit. Meint en ik halen het op en spoelen het met zeewater af.

Nynke is opgetogen,

“Dan kunn’n we vanaam’d nog naar de Stoep.”

De koers door de geul is voornamelijk met een bakstags wind en delen met een halve wind en soms voor de wind.

“Alleen het grootzeil er nog bij!”

brult vader Berend en ik wil naar de mast gaan om het zeil te hijsen. Nynke is al onderweg met Meint. Vader Berend pakt me in de nek en zegt:

“Je wol vaar’n? Dan pak het stuur maor en nait gijpen, daar houdt Afke nait van!”

Ik zet op het zicht een koers naar de haven uit en kies de rakken langs de weinige prikken die ik zie. Ik zou de boot natuurlijk best op een bank kunnen neerzetten en dan heb ik mooi een nacht op het wad voor mezelf geregeld... toch maar niet. Ik geef mijn geplande koersen en koersveranderingen door aan Berend, die me dan aankijkt en goedkeurend knikt. Bij elke koerswijziging trimt Nynke de zeilen.

Nynke komt bij me staan aan het stuur en zit zo aan me te ‘friemelen’ dat ik moeite heb om me te concentreren op het varen. Af en toe geef ik haar de opdracht om de zeilen te trimmen. Na één keer stinkt ze er al niet meer in en ketst ze terug:

“Die staan ja goud, nait soezen!”

Ik fluister haar in het oor dat ik me zo niet kan concentreren en beloof haar voor vanavond mijn onverdeelde aandacht. Ze trekt een pruillipje maar haar felle blauwe ogen verraden dat ze vanavond ruim gecompenseerd wil worden. Ik vraag me af of ik de morgen zal halen, maar troost me met de gedachte dat het dan wel een mooie dood wordt.

Met het zicht op de haven van Vlieland geef ik het roer over aan vader Berend.
“Dou most nog noar binn’n hoor!”

zegt hij spottend. Dat kan wel zijn, maar de stroming voor de haven is sterk en ik wil die ervaring best bewaren voor een andere keer. Hij knikt goedkeurend en start de motor. Nynke, Meint en ik strijken de zeilen en doen de zeilhuizen erom en bergen de twee fokke-zeilen op in de berging van de achterkajuit.

“Vanavond pannenkoeken!”

schreeuwt Nynke vanaf de bezaansmast. ‘Afke de Wijze’ steekt haar duim omhoog en Berend zegt zuinig:

“Ik had iets anders edach... iets met friet’n of zo.”

“Dan gaot moar ’n buulle patat haal’n bie de kar!”

zegt Nynke. Vader Berend glimlacht, het was alleen om te ‘soezen’.

Met een ge oefende slinger beweging stuurt Berend de boot tussen de havenhoofden en vaart naar de ligplaats. We meren af en controleren de landvasten een tweede keer. Mijn eerste waddenvaart op een kajuitzeiljacht is ten einde. Alleen seks zou dit nog kunnen overtreffen en dan nog maar net! (Ach, klets toch niet! Morgen zul je pas echt weten waar je over praat.)

6. Epiloog

We gaan van boord en lopen met zijn vijven naar ‘Zeezicht’. Rozig van zon en wind vlijt Nynke zich tegen mij aan. Ze zegt bijna dreigend:

“Je weet wat je hebt beloofd, hè.”

“Ja” zeg ik, “hier op de dijk?”

Dit is gevaarlijk, ze is gek genoeg om dan te zeggen: ‘kom maar mee’.

“Eerst pannenkoek!”

We krijgen onze pannenkoeken geserveerd en we eten ze schoon op met een ‘pilsbiertje’ ernaast. Als ‘toetje’ thee voor ‘Afke de Wijze’ en koffie voor de rest. Na het ‘uitbuiken’ pakt Nynke me bij de hand en zegt:

“Pak je ook ev’n dat stinkschaap?”

“Waar wil je heen?”

“Even douch’n en opmaak’n en dan naar de Stoep.”

“Om twaalf uur meld’n!”

zegt vader Berend. Ik kijk in een ‘donderbui met twee blauwe ogen’, het bliksemt in de verte en ik wacht eigenlijk op de donderslagen. Er komt alleen een gelaten

“Ja, goud...”

Ze pakt mijn hand en trekt me mee van het terras af.

“Ho, ho, ik wil toch eerst je ouders bedanken voor een fijne dag!”

“en mij niet?”

bitst Nynke terug.

“Ja, jou ook, maar niet hier...”

Ineens breekt de zon weer door op haar gezicht. Ze wacht ongeduldig tot ik mijn plichtplegingen heb gedaan en we gaan op weg naar de boot (had ik gedacht). Bij de fietsenverhuur trekt ze me mee linksaf en ze rent, mij meeslepend, naar de telefooncellen. Daar kust ze me en zegt:

“it will be your place tonight”

en daar is geen woord Gronings bij.

We lopen knuffelend en kussend langs het voetbalveld naar de camping en vervolgens naar mijn tent. Daar aangekomen tref ik mijn maat aan met zijn ‘blonde stoot’. Ze hebben de avondmaaltijd net op. Iedereen stelt zich voor en Nynke zegt tegen mijn maat:

“Jij was gisteren ook in de Stoep!”

Hij glimlacht en zegt

“Ja.”

“Daar moet je vanavond ook naartoe gaan en niet voor twaalven terug komen.”

Nou, duidelijker had zij het niet kunnen maken. Haar schoonheid, ferme taal en haar mooie benen direct in zijn gezichtsveld, intimideren mijn maat en hij zegt heel dociel:

“Oké...”

en zo dociel is hij anders beslist niet. De boodschap is begrepen en ze vertrekken.

“En jij, doe die stinkjas uit!”

Ze helpt me erbij maar houdt niet op als ik de jas uitheb en in de voortent heb gegooid. In minder dan geen tijd lig ik naakt op de slaapzak op mijn luchtbed. Ik knipper twee keer met mijn ogen en ze zit op haar knieën naakt over me heen. Weer die brok in mijn keel...

“I'm off my head and my mouth's getting dry.”
(Let's spend the night together, Rolling Stones)

Gelukkig hoef ik niet verbaal te reageren, er wordt iets heel anders van me verwacht.

Ze is als een tijgerin. Tenminste ik denk dat een gepassioneerde tijgerin zich zo gedraagt, ervaring heb ik niet met tijgerinnen.

Ik krijg 'op mijn donder' dat ik het eigeel niet goed van haar borsten heb gelikt en moet het opnieuw doen en dit maal grondiger! Ik lik fanatiek waar het eigeel heeft gezeten en waar het nog zou kunnen zitten en waar het de volgende keer zou kunnen zitten en ook waar het wel nooit zal komen te zitten, al ben je daar nooit zeker van.

Met mijn handen op haar buik voel ik hoe haar buikspieren aanspannen en ze schokt en zucht zonder gekreun of gesteun. Ze pakt mijn hoofd en duwt het weg en trekt het dan aan de haren naar het kussen tot ik op mijn zij naast haar lig. Dan laat ze haar armen slap vallen, één op haar buik en één tussen ons in. Ik kijk naar haar, haar ogen zijn gesloten en haar gezicht is ontspannen en ze is **MOOI**, onvergelijkbaar mooi!

Na een tijdje legt ze een hand op mijn heup.

“Is het eigeel weg?” vraag ik. Ze draait haar hoofd opzij, opent haar ogen, kijkt me aan en ik ben meteen verkocht.

“Ik zal er zo nieuw op knoei'n” zegt ze. De wilde avond is begonnen. Ze kroelt tegen me aan en fluistert: 'lekkerrrrr' met een heel lang rollende R in mijn oor... Mijn tijgerin spint.

Na twee 'kunstjes' met tussenpauze ben ik om half twaalf 'schoon aan de lat' en zeg ik haar dat ze zo langzamerhand terug naar de boot moet. Ze grijpt naar

mijn geslacht en knijpt er zo hard in dat ik het bijna uitschreeuw.

“Zo, jij doet geen kunstjes meer vanavond!

Dat is omdat je me in mijn kont hebt geknepen en omdat je me wegstuurt.”

Ze is ook een jaloerse tijgerin.

“Moest dat nou echt”

zeg ik boos. Ik heb het gevoel of ik twee ‘ankerballen’ heb, niet zo groot, maar wel zo plat!

Ze zegt:

“Sorry, maar ik heb geen zin me te meld’n.”

en begint weer aan me te frunniken. Het ‘werkt’ niet meer, maar het is wel lekker.

Ik lever haar en haar tegenzin om klokke twaalf bij de boot af. Ze meldt zich bij haar ouders. Als ze weer terug de steiger op komt zijn haar ogen van ‘mat en chagrijnig’ naar ‘twinkelend en ondeugend’ gegaan en ze trekt me mee de boot op naar de ‘AK’.

‘Afke de Wijze’ heeft Meint ‘huisarrest’ gegeven en gezegd dat hij in de voorkajuit moet slapen. Zij weet wat ‘de wereld’ nodig heeft. Het is echt een tof wijf!

Ik word in een kooi gepropt, de kleren worden me van het lijf gerukt en de tijgerin in haar is weer helemaal wakker. Ik ben meer een ‘lekke opblaastijger’ en er gebeurt niets meer. In de smalle kooi komt ze naakt bovenop me liggen met haar hoofd op mijn borstkas. Door mijn hoofd gaat Bob Dylan met:

“Lay lady lay
lay across my big bras bed”

De kooi is helemaal niet zo ‘big’ en er zit ook geen streepje ‘bras’ aan. Ik maak er

“Lay lady lay
lay across my big breast”

van, dat wonderlijk genoeg met een uitgerekt ‘breast’ toch in het ritme past. Ze luistert stil naar het brommen van de song in mijn borstkas. We kussen en vrijen en uiteindelijk vallen we op, tegen en over elkaar in slaap.

Ik ben die week nog een paar maal met het gezin Iksma uit varen geweest. Dan kon ik dat ‘stinkschaap’ nog eens goed laten luchten. Mijn tent staat die dagen leeg op de camping, maar dat komt mijn maat goed uit. Ik heb de nachten met Nynke in de AK doorgebracht en zij heeft zich niet meer om 12 uur hoeven te melden. Vrijdag zegt vader Berend dat ze op zondagmorgen weer ‘noar hoes op an goan’.

Ik beloof in september naar Groningen te komen in mijn vaders Peugeot 504. We wisselen adressen en telefoonnummers uit om die afspraak te maken. Zondagmorgen bij het afscheid in de haven, word ik door Nynke in het openbaar bijna aangerand en er zijn tranen bij ‘Nynke, Afke de Wijze’ en zelfs bij mij. Ja, ik ben verliefd geworden. Dat was ook niet tegen te houden.

Na haar vertrek lijkt de vakantie op die leeg gelopen lekke opblaas tijger. Elke dag loop ik naar de haven en ik zit er uren niets te doen.

“I’m just sitting on the dock of the bay
Wasting time”

Ja, dit zal wel ‘verliefd’ zijn. Ik kijk uit naar de eerste week van september als ik een weekeind naar Groningen zal gaan.

Het is zover en zodra ik vrij ben kom mag ik de auto van mijn vader mee om naar Groningen te rijden. Bij ‘de post’ heb ik een dag vrij genomen. Ik sta net zo ‘bol’ van verwachting als een ‘reacher’ bij een bakstags wind.

Het lukt me zonder verkeersovertreding langs de Drentse Hoofdvaart te rijden en kom ergens tussen Groningen-stad en Bedum aan bij hun huis. Nynke, ‘Afke de Wijze’ en Meint wachten me voor het huis op. Ik wordt mee naar binnen

genomen en het is duidelijk dat alles is geregeld. Daar is de logeerkamer en daar de badkamer en zo meer.

Zaterdag overdag brengen we door op de Nienke II AK, maar varen er niet mee uit.

Zaterdagavond gaan we uit naar 'Bruintje Beer', een bruine kroeg in het centrum van Groningen. Berend brengt ons naar Groningen en we krijgen extra geld om een taxi te betalen voor de terugreis.

De blauwe ogen van Nynke brengen mij in een 'tachycardie op de rand van fibrilleren', al wist ik toen niet dat je dat zo noemde.

De avond is een enorme flop! De twinkeling is er niet meer. Er is geen sprake meer van een spitse – ondeugende dialoog, laat staan van een samensmelten van onze 'personal bubbles'. De tijgerin in Nynke is kennelijk ook lek en leeggelopen. Wat een deceptie.

We zijn om twaalf uur weer bij haar thuis. Zonder iets te zeggen gaat ze naar bed. Een herhaling van een wilde nacht als op Vlieland is uitgesloten. Bij Nynke is het vuur uit, de houtskool gloeit niet meer en zelfs de as is koud.

Bezorgd en teleurgesteld praat ik na twaalven in de woonkamer met 'Afke de Wijze'.

"Is Nynke soms aan de drugs geraakt?"

vraag ik haar. Afke begint te huilen.

"Nee, niet dat ik weet"

zegt ze door haar tranen.

"Wat is er dan in vredesnaam gebeurd?"

"Ik weet het niet, na Vlieland heeft ze het twee weken elke dag over je gehad en toen nam het af tot dit..."

Hier zit ik, met de vrouw die ik had goedgekeurd als schoonmoeder. Ik, met voldoende 'luddeveduh' om een 6 kuub container te vullen met een bult erop. Het is voorbij...

De volgende ochtend doe ik mijn best om het vuurtje weer aan te wakkeren, maar het is tevergeefs. Ik ga naar huis, een mooie ervaring en een bittere

teleurstelling rijker.

Ik heb tot op de dag van vandaag taal nog teken van Nynke vernomen.

Post epiloog

Dat bestaat helemaal niet, maar ik doe het toch!

Zeven jaar later breng ik met mijn verloofde de vakantie door op Duinkersoord, in het 'Kaapje'. Als zij na de koffie een boek uit de 'bieb' zit te lezen, loop ik even naar de haven om 'boten te kijken'. De ervaring met Nynke komt als een zoete herinnering boven, maar verder heeft het niets te betekenen.

Over de steiger lopend zie ik halverwege een blauw-witte Nienke II AK liggen. Ik struikel bijna het water in... In de kuip zit een man een boek te lezen in de zon.

Het is niet één van de Iksma's. Hij merkt mij op (da's ook niet zo gek, ik sta als een halve zool naar zijn boot te kijken) en zegt

"Morgen." Niet het Groningse 'moi'.

We raken aan de praat en hij is politieagent en tijdelijk op Vlieland gedetacheerd en is met zijn vrouw hier op 'werkvakantie'. Hij legt uit dat hij me niet aan boord uitnodigt omdat zijn vrouw met migraine in de kajuit ligt.

"Dit is een Nienke..."

zegt hij, terwijl hij op de kuintafel klopt.

"Heet je vrouw zo?"

"Nee..."

Mis, het zou ook te gek zijn als het wel zo was.

"... zo heet de boot!"

"Nee", zeg ik: "dit is een Nienke II AK van bijna 10 meter lengte en ca 2.80 meter breed met een dooskiel en zwaarden die je met die roestige kettingen omhoog kunt halen. Ze steekt ongeveer 80cm diep."

"Je kent de boot kennelijk erg goed!"

zegt hij verbaasd.

We praten nog een tijdje over wadvaren, overtijen, de tocht van Kornwerderzand over de waardgronden naar Vlieland.

"Dat moet je echt een keer doen..." zegt hij. "En dan de tijd er voor nemen, het wad is prachtig op een zomernacht met de maan aan de hemel."

(Vertel mij wat, denk ik, dat wist ik al jaren!)

Ik ben helemaal van de 'leg' en slof met Nynke in mijn gedachten als een zombie terug naar Duinkersoord...

Staal van een Nienke roest, oude liefde roest niet. Mijn verliefdheid voor Nynke is van roestvast staal.